

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 314/2026
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Бејић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - ВП ... Куршумлија, коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/25 од 07.11.2025. године, у седници одржаној дана 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/25 од 07.11.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/25 од 07.11.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1293/25 од 07.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П 174/2024 од 02.12.2024. године којом је обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу за физичке болове износ од 100.000,00 динара и за страх износ од 100.000,00 динара, са затезном каматом на ове износе почев од 02.12.2024. године до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 89.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погршене примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се она одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, а тужена обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

По оцени Врховног суда, наводи ревидента не оправдавају потребу да се о његовој посебној ревизији у овом спору одлучује ради новог тумачења права.

Предмет спора је захтев тужиоца - професионалног војног лица за накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом на раду, у извршењу издатог наређења претпостављеног старешине.

Одредбом члана 164. Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом. Тужена је, сагласно члану 8. став 3. Закона о Војсци Србије, тужиочев послодавац.

Тужена одговара за штету по основима предвиђеним Законом о облигационим односима - по основу кривице (члан 154. став 1) или по основу ризика пословања, кад је штета настала услед опасне ствари или опасне делатности (члан 154. став 2. у вези чланова 173. и 174).

Према члану 173. Закона о облигационим односима, штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. Сходно члану 174. тог закона, за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њоме бави.

У Закону о облигационим односима није дата дефиниција опасне ствари, али у правној теорији и судској пракси опасне ствари су све покретне и непокретне ствари које својим положајем, својствима или самим постојањем представљају повећану опасност по околину (члан 136. Скице за Законик о облигацијама и уговорима). Зато је појам „опасне ствари“ правни стандард - неодређени правни појам (генерална клаузула) којим законодавац оставља судовима и другим органима да га тумаче и конкретизују према околностима сваког појединог случаја. У том контексту, неке ствари су опасне самим тим што постоје (нпр. ствари које наводи ревидент), а друге због свог положаја. Једна иста ствар може бити опасна и безопасна, у зависности од тога да ли је у стању кретања или мировања.

У конкретном случају, тужилац је повређен приликом постављања шатора већих димензија у којем је учествовало више лица, тако што је метални кочић којим је обезбеђена метална конструкција шатора, услед пропуста у раду другог запосленог који је обезбеђивао шаторску конструкцију са друге стране, због затезања конопца искочио из земље и погодио тужиоца у главу.

Следствено изложеном, кочић којим је тужилац повређен није опасна ствар у стању мировања, али јесте у стању кретања јер у том стању може проузроковати телесну повреду.

Ослобађање имаоца опасне ствари, односно вршиоца опасне делатности од одговорности за штету регулисано је чланом 177. Закона о облигационим односима. Тужена се у овом случају применом те одредбе не може ослободити од одговорности за насталу штету, јер она не потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, чије дејство се није могло предвидети, ни избећи или отклонити (виша сила), а штета није настала искључивом радњом тужиоца или трећег лица коју тужени није могао

предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, нити је тужилац допринео настанку штете. Други запослени, чијом радњом је дошло до затезања конопца и излетања кочића из земље, не сматра се трећим лицем у смислу члана 177. став 5. Закона о облигационим односима.

Претрпљени физички болови и страх су законом (члан 200. став 1. Закона о облигационим односима) правно признати видови нематеријалне штете за које се оштећеном може досудити накнада ако то оправдава њихов интензитет и дужина трајања.

Тужена уз ревизију није приложила правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима које би, због другачијег пресуђења, оправдале потребу да се о њеној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, с обзиром да у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се сходном применом члана 403. став 3. ЗПП - према вредности предмета спора побијаног дела, као у другим имовинско-правним споровима. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 200.000,00 динара и не прелази вредност која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужиоца за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић